

О, Шипка!

Три дни младитъ дружини
какъ прохода бранятъ. Горскитъ долини
трепетно повтарятъ на боя ревътъ.
Пристѣжни ужасни! Дванайсти пѣтъ
гжсти орли лазятъ по урвата дива
и тѣла я стелятъ, и кръвь я залива:
Бури подиръ бури, роякъ следъ роякъ!

Три дни вечъ се биятъ, но помощъ не иде,
Отъ никжде взорътъ надежда не види...

„България цѣла сега насъ гледа!
Тоя връхъ високъ е: тя ще ни съзре,
Ако би бѣгали да мремъ — по-добре е!“

Боятъ се обръща на смъртъ и на щикъ
Героитъ наши като скали твърди,
Жельзото срѣщатъ съ жельзни си гърди
И хвърлятъ се съ пѣсни въ свирепата
сѣчь.

И днесъ още балканътъ, щомъ буря за-
хваща,
Спомня тозъ день буренъ, шуми и пре-
праща,

Славата му дивна, като нѣкой екъ,
Отъ урва на урва и отъ вѣкъ на вѣкъ.

Ив. Вазовъ